

ἑνοριακὴ

ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Ἔτος ΣΤ΄
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2007
Ἄριθ. Φύλλου 58

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
1. Πάσχα καί «ἐξ ὅλης τῆς διανοίας μας» (π. Β. Θ. Β.)	79
2. Ἡ ἀναθεώρησις τῆς ζωῆς καί τῆς Ἱστορίας μας (Ν. Β.)	84
3. Οἱ κεκοιμημένοι ἀνέκουν στήν γῆ καί ὄχι στήν βιτρίνα! (π. Γεώργιος Χάας)	86
4. Πρόγραμμα Ἱ. Ἀκολουθιῶν Μ. Ἑβδομάδος καί Διακαινησίμου	88
5. Ἡ ἑνοριακή μας Αἰμοδοσία	90
6. Αὐτό τό Πάσχα νά πλουτίσουμε τοὺς φτωχοὺς μας	91
7. Γιὰ τὴν Ἱστορία τῆς Ρουμανίας (π. Ἡλίας Φρατσέας)	92
8. Παρέμβασις στὸν Ἱστορικό Διάλογο (Καθ. κ. Ν. Ἀλιπράντης)	95
9. Το σχόλιο τῆς Συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ μας	96
10. Αἴσιο τέλος στὸν διάλογο μέ τὸν κ. Χ. Καθάρειον	97
11. Μιά πολὺ εὐχάριστη ἐκπληξις (Βαρβάρα Καρζῆ)	98

ἐνοριακὴ **ΕΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο:2103612449 - Fax: 2103627037

www.agiosnikolaosasklipiou.gr

Ἑπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Χρυσουγὴ καὶ Ἀγγελικὴ Μπόμπολη
εἰς μνήμην

Χρυσοστόμου, Πηνελόπης, Ἀποστόλου
καὶ Νερατζιάς.

ΠΑΣΧΑ ΚΑΙ «ΞΕ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ ΜΑΣ»

Εμείς οί άνθρωποι είμαστε τῶν ἄκρων. Κινούμεθα, συνήθως, μεταξὺ ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως. Αὐτὸ παρατηρεῖται σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας. Ἔτσι, καὶ στὰ θεολογικὰ θέματα κάνουμε τὸ ἴδιο λάθος. Ἐπειδὴ προηγήθηκε μιὰ ἐποχὴ σχολαστικῆς θεολογίας (ὅπου σὲ ὅλες τὶς δογματικὲς διατυπώσεις ἐπεκράτησε ἡ λεγομένη λογικοκρατία, ἡ ὁποία ὄμως στὴν οὐσία, καὶ λογικῆς ἐστερεῖτο ἀλλὰ καὶ ἐκκοσμίκευσε τὸν χριστιανισμό στὸ ἐπίπεδο μιᾶς φιλοσοφικῆς θεωρίας καὶ μάλιστα σαδιστικῆς καὶ νομικίστικης), πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους θεολόγους καὶ κληρικούς ὀδηγήθηκαν στὸ ἄλλο ἄκρο καὶ πρεσβεύουν ὅτι ἡ πίστη μας στὸν Χριστὸ δὲν εἶναι θέμα μυαλοῦ ἀλλὰ μόνο καρδιάς!

Ἡ ἀντίληψη αὐτὴ παίρνει ὀλοένα καὶ μεγαλύτερες διαστάσεις, σὲ βαθμὸ πού νὰ ἐρμηνεύεται ὅλη ἡ πνευματικὴ ζωὴ μόνο μὲ τὸ συναίσθημα, νὰ σχετικοποιῆται ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας καὶ νὰ τείνη νὰ ἀπολυτοποιηθῆ ἡ ὑποκειμενικὴ ἀντίληψη τοῦ καθενὸς σὲ ὅλα τὰ θέματα τῆς πίστεως.

Ἄκόμη καὶ τὶς διατυπώσεις τῶν συγχρόνων ἀγίων Γερόντων δὲν σεβασθήκαμε, ἀλλὰ προσπαθοῦμε, μετὰ τὴν κοίμισή τους, νὰ τὶς παραχαράξουμε καὶ νὰ τὶς παρουσιάσουμε μὲ ἄκρατο συναισθηματισμό, ἐπιλέγοντας τὰ λόγια τους ἐκεῖνα πού νομίζουμε ὅτι ὑποστηρίζουν τὶς τοποθετήσεις μας καὶ ἀποφεύγοντας ἐπιμελῶς ὅσα λόγια τους μᾶς ἀνακαλοῦν στὴν τάξη καὶ μᾶς ὑποδεικνύουν ὅτι τὸ συναίσθημά μας γιὰ νὰ ἔχη ἀξία καὶ αἰωνιότητα πρέπει νὰ ἐδράζεται στὴν σφαιρικὴ λογικὴ, πού πηγάζει ἀπὸ τὸν Θεὸν Λόγον.

Ὅμως, μὲ τὴν κακὴ αὐτὴ νοοτροπία μας δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε Πάσχα! Γιατὶ τότε τὸ Πάσχα μας θὰ εἶναι πολὺ ρηχὸ καὶ ἐπιφανειακὸ καὶ ἡ χαρὰ μας ἄκρατα συναισθηματικὴ καὶ ἄρα πρόσκαιρη καὶ φευγαλέα.

Ἐνα τέτοιο Πάσχα δὲν μᾶς χρειάζεται, γιατί μὲ τὴν πάροδό του θὰ μᾶς ἀφήσει μιὰ πικρὴ νοσταλγία, ὅπως τὴν ἔχουμε γευθεῖ πάμπολλες φορές ἀπὸ γεγονότα καὶ καταστάσεις μὲ ἔντονο συναισθηματισμό

ἀλλὰ χωρίς κάτι οὐσιαστικό καὶ βαθύτερο, χωρίς ἐπίγνωση.

* * *

Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ κάνουμε «Πάσχα τερπνόν, ἅγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον» παρὰ μόνον «Χριστὸς ὁ Λυτρωτής»! Ὁ Χριστὸς εἶναι Αὐτὸς ποὺ πάντοτε μᾶς χειραγωγεῖ στὶς Διαβάσεις (αὐτὸ σημαίνει Πάσχα) τῆς ζωῆς μας. Διαβάσεις, γιὰ τὶς ὁποῖες πρέπει κάθε χρόνο τὸ Πάσχα νὰ κάνουμε ἀπολογισμό, ἂν τὶς διαβήκαμε μαζί μὲ τὸν Χριστὸ ἢ μὲ τὶς αὐθαίρετες ἐπιλογές μας καὶ τὴν συναισθηματικὴ λογικὴ μας.

Ὁ Χριστὸς, λοιπόν, μᾶς καλεῖ νὰ ἐπιστρατεύσουμε τὸν «**ὄφθαλμὸν τῆς ψυχῆς μας**», ποὺ εἶναι ὁ νοῦς μας καὶ μὲ ἐπίγνωση, ἀξιοποιῶντας τὸ βάθος, τὸ ὕψος, τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος τῶν ἐντολῶν Του νὰ βαδίσουμε μαζί Του, ὥστε νὰ «διαβοῦμε», δηλαδή νὰ ξεπεράσουμε ὀριστικὰ καὶ μὲ ἀσφάλεια τὰ ὅποια ψυχικὰ μας προβλήματα.

Γιὰ νὰ κάνῃ πιὸ φανερὴ αὐτὴ τὴν ἀναγκαιότητα, ὁ Χριστὸς, ἔκρινε ὅτι ἦταν ἀπαραίτητο νὰ συμπληρώσῃ τὴν διατύπωση τοῦ Μωϋσέως «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεώς σου» (Δευτερον. 6,5), διευκρινίζοντάς μας πὼς ἡ μεγαλύτερη καὶ σπουδαιότερη ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι μὲν τὸ «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου» ἀλλὰ αὐτὸ πρέπει νὰ ἐνεργηθῇ ὄχι μόνο «ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου» ἀλλὰ «**καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου**» (Ματθ. 22, 37).

Ἡ διευκρίνηση τοῦ Χριστοῦ ἔγινε γιὰ νὰ μᾶς τονίσῃ τὴν ἀναγκαιότητα συμμετοχῆς τῆς διανοίας μας στὴν ὅλη ψυχοσωματικὴ λειτουργία μας, ἐπειδὴ ἡ διατύπωση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἄφηγε στὴν ἀνθρώπινη αὐθαιρεσία κάποια περιθώρια παρερμηνείας.

Αὐτὴ τὴν διευκρίνηση τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ τὴν θέσουμε ὅλοι μας ὡς βάση τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς, δηλαδή τῆς σχέσεώς μας μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους μας. Γιατὶ δὲν νοεῖται ἀληθινὴ σχέση μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους μας χωρίς τὴν πρωταγωνιστικὴ παρουσία τῆς διανοίας μας στὴν καρδιά, στὰ αἰσθήματα καὶ στὰ συναισθήματά μας.

Ἡ Ἐκκλησία μας πολυτρόπως προσπαθεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ συνειδητοποιήσουμε πὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ στερεωθῇ ἡ καρδιά μας καὶ νὰ γίνουν γνήσια, ἐδραῖα καὶ ἀμετακίνητα τὰ αἰσθήματά μας ἂν ἡ διάνοιά μας δὲν γνωρίσῃ, δὲν χορτάσῃ καὶ δὲν ἀναπαυθῇ μὲ τὴν Ἄληθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ γιατί μένει ἀτελής καὶ κυκλοθυμικὴ ἡ ἀγάπη

τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων. Παρ' ὅτι κάνουν πολλές προσπάθειες, τελικά μένουν γιά πάντα ἄνθρωποι εὐμετάβλητοι, εὐεπηρέαστοι, εὐσυγκίνητοι μέν, ἀλλά κατὰ βάθος σκληρόκαρδοι, εὐκόλα ἐνθουσιώδεις καί μετὰ ἀπό λίγο, ἐξ ἴσου εὐκόλα καταθλιβόμενοι.

* * *

Αὐτὰ πού γράφουμε γιά τόν πρωταγωνιστικό ρόλο πού πρέπει νά ἔχη ἡ διάνοιά μας μπορεῖ νά ὀδηγήσουν μερικούς στό ἐσφαλμένο συμπέρασμα ὅτι παρουσιάζουμε ὡς πρότυπα τοὺς ἐγκεφαλικά, ἄτεγκτα καί νομικίστικα σκεπτομένους ἀνθρώπους. Ὅμως, αὐτό ἀπέχει παρασάγγας ἀπό τίς προθέσεις μας, γιὰτί δέν ὑπάρχει καμμιά σχέση μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν τύπων ἀνθρώπου, ἀφοῦ πρόκειται οὐσιαστικά γιά δύο ἀντίθετους τρόπους ζωῆς.

Ὁ ἄνθρωπος, στόν ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ ἡ διάνοιά του μέ τίς προδιαγραφές τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἄνθρωπος πού θέλει τὸ κάθε τι στή ζωῆ του νά ἔχη λόγο, γιά νά σχετίζεται μέ τόν Θεόν Λόγον, νά ἔχη ὑπόσταση, νά εἶναι δηλαδή ἐνέργεια πραγματική καί ὄχι φαντασίωση.

Αὐτές οἱ ἐπιδιώξεις καί αὐτή ἡ προοπτική κάνουν τόν ἄνθρωπο ἰσορροπημένο. Τόν κάνουν ἄνθρωπο πού πατάει γερά στά πόδια του, βέβαιο γι' αὐτὰ πού πιστεύει καί γι' αὐτό μπορεῖ κανεῖς νά στηρίξη ἀληθινή σχέση μαζί του χωρίς νά ἀπογοητευθῆ καί νά νοιώσῃ προδομένος.

Ἀντιθέτως, ὁ ἐγκεφαλικός ἄνθρωπος εἶναι αὐτός στόν ὁποῖον κατ' ἐξοχήν ἀπουσιάζει ἡ λογική τοῦ Θεοῦ καί κυριαρχεῖ σ' αὐτόν ἡ αὐτοαναϊρούμενη “λογική”, ἡ περιορισμένη καί κοντόφθαλμη “λογική”, πού εἶναι πρόθυμη νά δεχθῆ ὡς ἀναντίρρητη ἐπιστημονική ἀλήθεια κάθε φαντασίωση, παραδοξολόγημα ἢ διαστροφή, ἀρκεῖ νά εἶναι διατυπωμένη μέ ἐπιστημονικούς ὄρους καί μαθηματικές πράξεις, χωρίς νά ἐξετάζη ἂν εἶναι ἀληθινή ἡ βάση πού στηρίζονται οἱ τάχα “ἐπιστημονικοί” συλλογισμοὶ ἢ εἶναι αὐτή ἡ βάση ὑποθετική καί αὐθαίρετη.

Ὁ ἐγκεφαλικός ἄνθρωπος συγγενεύει μέ τόν ἄκρατα συναισθηματικό, γιὰτί καί οἱ δύο τους δέν εἶναι ἄνθρωποι πού ζητοῦν τήν ἀλήθεια τοῦ ἑαυτοῦ τους καί τοῦ κόσμου ἀλλά ἐπιδιώκουν μόνο νά γίνωνται τὸ ἐπίκεντρο τῶν ἄλλων χωρίς νά ἔχουν κουράγιο ἢ διάθεση νά προσφέρουν στοὺς ἄλλους. Ὁ πρῶτος, δηλαδή ὁ ἐγκεφαλικός ἄνθρωπος, καμουφλάρει τήν ὑπερευαισθησία του καί τὰ ψυχικά τραύματά του μέ τή σκληρότητα καί τήν τετράγωνη λογική καί ὁ δεύτερος, δηλαδή ὁ ἄκρατα συναισθηματικός, ἀπελευθερώνει μέ ἀκράτεια τὰ συναισθήματά του μένοντας ψυχικά ἄδειος, χωρίς δροσιά καί ἰκμάδα

ἀλλὰ ἄνδρος καὶ γι' αὐτὸ καὶ αὐτός, τελικά, σκληρός.

* * *

Ἡ ἀπουσία τῆς διανοίας μας ἀπὸ τὴν πίστη μας, ἀναπόφευκτα ἔχει ἐπιπτώσεις καὶ στὴν προσωπικὴ μας ζωὴ. Γιατὶ ἂν ἡ πίστη μας δὲν εἶναι λογικὴ, οὔτε ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι λογικὴ, οὔτε καὶ οἱ σχέσεις μας μὲ τοὺς ἀνθρώπους θὰ ἔχουν νόημα καὶ ἀλήθεια.

Ἄν, φερ' εἰπεῖν, ἀμφισβητοῦμε ὅτι ἡ πίστη μας μᾶς προσφέρει τὴν πιὸ λογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἀπάντηση - ἀνάπαυση στὴν διερώτησή μας γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου, **ἐφ' ὅσον μίλησε ἐπ' αὐτοῦ ὁ Θεός**, καὶ καταφεύγουμε σὲ τάχα ἐπιστημονικὲς θεωρίες γιὰ νὰ πάρουμε τὰ “φῶτα” ὥστε νὰ «ἐναρμονίσουμε τὴν Θεολογία μὲ τὴν Φυσικὴ», τότε τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἀπουσία τῆς διανοίας μας παρὰ μόνο ἡ ἐπιστροφή στὴν ἀναζήτησή της!

Ἡ πίστη μας εἶναι ἡ μόνη πού ἀναπαύει καὶ κατασιγάζει καὶ ἱκανοποιεῖ καὶ τὴν πιὸ ἀπαιτητικὴ ἀνθρώπινη διάνοια. Ἀπὸ τὸν τρόπο δημιουργίας τοῦ κόσμου ἕως τὰ ἐρωτήματά μας γιὰ «τὰ βάθη τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ». Ὑπάρχει ἄραγε μέχρι σήμερα λογικώτερη καὶ πιὸ ἐπιστημονικὴ ἐξήγηση γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἐξήγηση τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως; Καὶ ὅμως! Πόσοι καὶ πόσοι δὲν προτιμοῦν νὰ προέρχεται ὁ κόσμος ἀπὸ μία ἔκρηξη, πού οὔτε στὴ λογικὴ στηρίζεται οὔτε ἐπιστημονικὰ ἀποδεικνύεται (παρὰ μόνο ἂν βάλῃς σὰν θεμέλιο τῆς θεωρίας τῆς ἓνα σωρὸ ὑποθετικά, αὐθαίρετα καί, οὐσιαστικά, ἀνύπαρκτα δεδομένα), ἀπὸ τὸ νὰ δεχθοῦν ὅτι ὑπάρχει ἓνας δημιουργὸς Παντοδύναμος Θεός, στὸν ὁποῖον ὀφείλεται ἡ δημιουργία ὅλης τῆς Κτίσεως!

Εὐτυχῶς, ὅμως, ὑπάρχει ἐλπίδα! Ὑπάρχουν παρήγορες φωνές πού πιστεύουν ἀκόμη ὅτι ἡ σφαιρικὴ λογικὴ τοῦ Θεοῦ δὲν ταυτίζεται μὲ τὴν “τετράγωνη” αὐτιστικὴ λογικὴ τοῦ Ὁρθολογισμοῦ.

Ἐνας σύγχρονος σπουδαῖος ἐπιστήμονας καὶ πολὺ διάσημος Ἀμερικανὸς ψυχίατρος, ὁ Σκὸτ Πέκ, ἀφηφώντας τὸν συρφετὸ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς κουλτουριάρηδων ψευδοεπιστημόνων, δὲν διστάζει νὰ διακηρύξῃ, θέτοντας ὡς ἡγεμόνα τὸν νοῦν του: *«Στὸ τέλος, ὅλα τὰ πράγματα δείχνουν πρὸς τὸν Θεό. Ὅλα τὰ πράγματα. Θὰ μπορούσα νὰ συνεχίσω ἔτσι ἐπ' ἀπειρον, ἀλλ' αἰσθάνομαι σὰν νὰ βρίσκομαι στὴν ἴδια θέση μὲ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη, ὅταν ἔγραφε γιὰ τὸν Ἰησοῦ στὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελίου του: “ Ὑπάρχουν δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα, ὅσα ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, τὰ ὁποῖα, ἐὰν γράφωνται λεπτομερῶς ἓνα-ἓνα, νομίζω, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ κόσμος μὲ ὅλας τὰς βιβλιοθήκας του δὲν θὰ χωρέσῃ*

τὰ βιβλία πού θά γράφονται. Ἀληθῶς». Καί ἐγώ, ἐπίσης, θά μπορούσα νά μιλήσω γιά ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα πού εἶναι ἀνεξήγητα, ἂν δέν καταφύγει κανείς στόν Θεό. Γιά τούς ξεχωριστούς ἀνθρώπους. Γιά τόν Ἰησοῦ, πού ἦταν τόσο ξεχωριστός, ὥστε κανένας δέν θά μπορούσε νά τόν εἶχε ὄνειρευτεῖ. Ἀλλά ὁ Ἰησοῦς εἶναι κόκκινο πανί γιά ἐκείνους πού τούς κακομεταχειρίστηκαν οἱ ἄνθρωποι, ἀκριβῶς ἐκεῖνοι πού κακομεταχειρίστηκαν καί παραποίησαν τόν Ἰησοῦν... Ἡ ἀνθρωπότητα δέν ἔχει τή δύναμη νά κάνει τόν ἥλιο νά ἀνατέλλει ἢ νά δύει. Μποροῦμε νά προβλέψουμε ἢ νά ἀντιμετωπίσουμε τόν καιρό, ἀλλά δέν ὀρίζουμε ἐμεῖς πῶς θά εἶναι ἀπό μέρα σέ μέρα. Δέν ξέρω νά δημιουργήσω μιὰ ἴριδα ἢ ἓνα τριαντάφυλλο. Μπορῶ μόνο νά φυτέψω καί νά καλλιεργήσω ἓνα τριαντάφυλλο. Τό ἴδιο συμβαίνει μέ τόν ἑαυτό μου. Καθώς ὑποτίθεται πῶς εἶμαι ἀκόμα πιό πολύπλοκος ἀπό ἓνα λουλούδι, δέν θά μπορούσα ποτέ νά φανταστῶ τόν ἑαυτό μου καί νά τόν πλάσω. Ἀλλά, σέ ἀρκετό βαθμό, μπορῶ νά ἐπιλέξω νά φροντίσω σχετικά καλά τόν ἑαυτό μου ἢ νά μήν τό κάνω. Μέ ἄλλα λόγια ἐνῶ δέν μπορῶ νά δημιουργήσω τόν ἑαυτό μου, μπορῶ νά τόν συν-δημιουργήσω».

Οἱ «παραδοσιακοί» ἐπιστήμονες δέν πιστεύουν ὅτι «ὅλα τὰ πράγματα δείχνουν πρὸς τόν Θεό», οἱ ἀληθινοί, ὅμως, ἐπιστήμονες τὸ πιστεύουν γιὰτὶ ἡ διάνοιά τους συμμετέχει ἐνεργά στή ζωή τους.

Ἔτσι, οἱ ἀληθινοί ἐπιστήμονες δέν ἔχουν ἀπαραίτητα Πανεπιστημιακὸ πτυχεῖο, ἀξιοποιοῦν, ὅμως, στὸ ἔπακρο τὴν διάνοιά τους, ἀφοῦ φροντίζουν νά καθαρίζουν τὴν συνείδησή τους, ἐρευνῶντας συνεχῶς καί ἐξετάζοντας τὶς προθέσεις τους. Οἱ ἀληθινοί ἐπιστήμονες εἶναι οἱ πραγματικοὶ πιστοί, στοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς φανερώνει ὅλα τὰ μυστικά του. Καί τὰ πλέον ἀπόκρυφα.

Αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού θά γιορτάσουν κατ' ἀξίαν τὸ Πάσχα, γιὰτὶ βαθειὰ μέσα τους ἔχουν τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Χριστὸς Ἀναστήθηκε, **«καθ' ὅτι οὐκ ἦν δυνατὸν κρατεῖσθαι ὑπὸ τῆς φθορᾶς ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ζωῆς»**. Αὐτὴ τὴ βεβαιότητα τὴν ἀπέκτησαν ἐνεργοποιῶντας σέ τέλειο βαθμὸ τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς καί τῆς διανοίας τους καί γι' αὐτὸ διακηρύσσουν πῶς δέν εἶναι λογικὸ νά θεωροῦμε πραγματικὸ καί λογικὸ μόνο αὐτὸ πού ὑπόκειται σέ περιορισμοὺς καί δυστυχία!

Χάριν τῶν ἀληθινῶν πιστῶν, ζοῦμε καί ἐμεῖς τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μέ βεβαιότητα καί ἀληθῶς «προσκυνοῦμεν Αὐτοῦ τὴν τριήμερον ἔγερσιν».

π. Β. Ε.Β.

Η ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Τὸ πρῶτο μισό τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα ἔζησε ἕνας Βρετανὸς συγγραφέας, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλο πὺξ ξεκίνησε τὴ ζωὴ του ἀπόλυτα πολιτικοποιημένος, δὲν δίστασε νὰ κοιτάξει κατὰματα τὶς πολιτικὲς θεωρίες του καὶ τὸ μέλλον πὺξ αὐτὲς θὰ ἔχτιζαν γιὰ τὸν κόσμο. Κι ἐπειδὴ εἶχε μιὰ σχεδὸν προφητικὴ ὄραση, αὐτὰ πὺξ εἶδε κρυμμένα στὴ σκιά τῶν μελλοντικῶν καιρῶν, τὸν τρόμαξαν. Ἐγραψε λοιπὸν ἕνα βιβλίο, γιὰ νὰ προειδοποιήσει τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὰ ὅσα τοὺς περίμεναν. Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸν τίτλο «1984», γιατί, στὴν ἐποχὴ του, αὐτὴ ἡ χρονιὰ φάνταζε ἀπίθανα μακρινὴ καὶ ὀριακὴ.

Ὅμως, νὰ πὺξ ἡ ἐποχὴ πὺξ ὁ συγγραφέας αὐτὸς φοβόταν, ἤρθε, καὶ μετὰ ἤρθε ἡ δικὴ μας, μεταμοντέρνα ἐποχὴ. Καὶ οἱ προβλέψεις του βγῆκαν ἐφιαλτικὰ ἀληθινές. Μίλησε, δηλαδή, γιὰ τὰ χρόνια κατὰ τὰ ὁποῖα τὰ πάντα θὰ ἀναθεωρηθοῦν, τὰ πάντα, καὶ κάθε τι παλιὸ καὶ δοκιμασμένο, θὰ ἀποδοκιμαστεῖ. Τότε, ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου θὰ ξαναγραφτεῖ μ' ἕνα νέο τρόπο, ἀντίθετο ἀπ' τὸν παλιό, κι ὅ,τι μέχρι τότε ἦταν ἀλήθεια θὰ ὀνομαστεῖ ψέμμα, κι ὅ,τι ἔθεωρεῖτο ψέμμα θὰ ὀνομαστεῖ ἀλήθεια. Τότε, οἱ ἄνθρωποι θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ συνθλίψουν τὴν καρδιά τους γιὰ νὰ μὴν αἰσθάνεται καὶ θὰ πρέπει ὅλοι νὰ σκέφτονται μὲ τὸν “νέο” “φωτισμένο” τρόπο, ἀλλιῶς θὰ κατηγορηθοῦν γιὰ ἕνα καινούριο ἀδίκημα, τὴν “ἐγκλημασκέψη”! Καὶ ἀλίμονο σ' αὐτοὺς πὺξ θὰ ἀρνηθοῦν νὰ προσαρμοστοῦν στὸ νέο τρόπο σκέψης καὶ ἀξιολόγησης τῶν πραγμάτων. Ὅχι μόνο θὰ καταδικαστοῦν σὲ ἀπομόνωση ἀπ' τοὺς ἄλλους συνανθρώπους τους, ἀλλὰ ἡ ζωὴ τους θὰ γίνεῖ μὲ ἄπειρους τρόπους δύσκολη...

Καὶ λοιπὸν; Θὰ ρωτήσετε τώρα, ἐμᾶς τι μᾶς νοιάζουν ὅλ' αὐτά;

Νὰ σᾶς πῶ, λοιπὸν, σὲ πόσο τεράστιο βαθμὸ “ἐγκλημασκέψης” ἔχουμε ὅλοι μας ὑποπέσει. Ἐτοιμαζόμαστε νὰ γιορτάσουμε τί; Τὸ Πάσχα; Πῶς θὰ τὸ γιορτάσουμε; Ἐτσι ὅπως πιστεύουμε τόσα χρόνια, μὲ τὸ “ψέμμα” τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ; Ὅχι, βέβαια! Ἡ «νέα ἱστορία», ἡ γραμμένη ἀπὸ τοὺς “φωτισμένους” ἀνθρώπους, μᾶς πληροφορεῖ πῶς βρέθηκε ὁ τάφος τοῦ «Ἰησοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰωσήφ», μὲ τὰ ὀστᾶ(!) του μέσα(!!!), ἄρα, πρέπει κι ἐμεῖς νὰ καταλάβουμε ὅτι πρέπει νὰ γιορτάζουμε -ἀντὶ γιὰ τὰ παμπάλαια παραμύθια- τὴν ...“ἀλήθεια” τῆς “πραγματικῆς” θρησκείας, αὐτὴ πὺξ ὑπῆρξε αἰῶνες κι αἰῶνες πρὶν ἀπ' τὸ χριστιανισμό, τὴν ἀνάσταση, δηλαδή, τῆς φύσης πὺξ συντελεῖται τώρα τὴν ἀνοιξη. Ὅπως καὶ τὰ Χριστούγεννα πρέπει νὰ μάθουμε νὰ γιορτάζουμε τὸ χειμερινὸ

ήλιοστάσιο, κι ὄχι τὶς «ἀνοησίες» ποὺ ἔχουμε μάθει περὶ τῆς γεννήσεως “κάποιου” ποὺ θέλησε νὰ μᾶς παραπλανήσει ὅτι εἶναι καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Γιατί, ὅλα τὰ κακὰ στὴν οἰκουμένη ἔχουν προκύψει ἀπ’ αὐτὰ τὰ παλιὰ “παραμύθια” τοῦ χριστιανισμοῦ, κι ἀπὸ μᾶς τοὺς “ὀπισθοδρομικοὺς” ποὺ ἐπιμένουμε νὰ πιστεύουμε σ’ αὐτά. Τώρα ὅμως, ἦρθε ἡ ὥρα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα νὰ τὰ ἀποτινάξει καὶ νὰ τραβήξει μπροστὰ τὸ “φωτισμένο” δρόμο της. Κι ἐπειδὴ οἱ νεώτερες γενεές εἶναι ἡ ἐλπίδα τῆς ἀνθρωπότητας, ἡ “παρηγοριά” μᾶς ἔρχεται ἐξ Ἀμερικῆς, ὅπου, τὴν ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, νεαρὴ Ἑλληνίδα, ποὺ θεωρεῖται παιδί-θαῦμα –μὲ ιδιαίτερη ἔφεση στὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν Ἱστορία!– δὲν δίστασε νὰ διακηρύξει αὐτὴ τὴν “προχωρημένη” θεωρία, μπροστὰ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς καὶ σ’ ἄλλους ἐκκλησιαστικοὺς καὶ λαϊκοὺς ἐπισήμους. Παρομοίωσε μάλιστα τὸν Ἰουστινιανὸ μ’ ἓνα στυγνὸ δικτάτορα τῆς Καμπότζης(!) κι ἔκανε λόγο γιὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως ὅπου ἐξολοθρεύονταν οἱ εἰδωλολάτρες ἀπ’ τοὺς ...“βασανιστὲς” χριστιανούς...

Βλέπετε, λοιπόν, πόσο ἔνοχοι τοῦ ἀδικήματος τῆς «ἐγκλημασκέψης» εἴμαστε ὅλοι ἐμεῖς ποὺ ἐπιμένουμε νὰ θέλουμε νὰ γίνουμε Χριστιανοὶ καὶ μάλιστα τὸ θεωροῦμε τιμὴ μας καὶ καύχημά μας;

Ὁ συγγραφέας ἐκεῖνος ποὺ προεῖδε τὴν κατάληξη τῆς ιδεολογίας του, δὲν ἄντεξε τὸ βᾶρος τῆς ζωῆς ποὺ ἔφτιαξε, ἔτσι ὅπως τὴν ἔφτιαξε κι ἔτσι ὅπως τὴν προεῖδε. Γι’ αὐτὸ αὐτοκτόνησε. Γιατί, χωρὶς τὴν ἐλπίδα Αὐτοῦ ποὺ «νενίκηκε τὸν κόσμον», ὁ κόσμος καὶ ἡ ζωὴ δὲν ὑποφέρεται. Γιατί, μποροῦμε νὰ γράφουμε καὶ νὰ λέμε ὅσες “νέες” ἱστορίες καὶ “νέες” θεωρίες θέλουμε. Τὸ μόνο ποὺ πετυχαίνουμε εἶναι νὰ κάνουμε τὴ ζωὴ μας ἔτσι, ποὺ νὰ μὴν τὴν ἀντέχουμε οὔτε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι. Καὶ νὰ διαμορφώνουμε τὴν προσωπικότητά μας ἔτσι, ὥστε οὔτε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ μὴν ἀντέχουμε τὸν ἑαυτὸ μας, γι’ αὐτὸ θρηνοῦμε τὴ μοναξιά μας καὶ τὴ δυστυχία μας μὲ χίλιους τρόπους. Γιατί ἡ Ἀλήθεια εἴτε μᾶς ἀρέσει εἴτε ὄχι, εἶναι μία, κι ἡ Ἱστορία μας πολὺ παλιά: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Πάντα δι’ Αὐτοῦ ἐγένετο καὶ χωρὶς Αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὧν γέγονεν...»

N. B.

Θέματα γιὰ μελλοντικούς παραχαράκτες τῆς Ἱστορίας!

1. Τὸ 1940 οἱ Γερμανοὶ χάρις στὸ πρόγραμμα Κοινωνικοῦ Τουρισμοῦ τοῦ Χίτλερ συνέρρεαν μαζικὰ στὶς Νότιες χῶρες!

2. Τὴν περίοδο 1940-44 λόγω τῆς οικονομικῆς κρίσης ποὺ μάστιζε τὴν Ἑλλάδα, οἱ Ἕλληνες Ἑβραῖοι συνωστίζονταν στὸς σταθμοὺς τῶν τραίνων γιὰ νὰ βροῦν ἓνα μεταφορικὸ μέσο γιὰ τὴν Γερμανία, γιὰ νὰ βροῦν καμμιά δουλίτσα. Πολλοὶ πέθαναν ἀπὸ τὴν ...ταλαιπωρία καὶ τὸν συνωστισμό!

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ κατάπτωσις τῶν ἀνθρώπων

ΟΙ ΚΕΚΟΙΜΗΜΕΝΟΙ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ!

«Οἱ κεκοιμημένοι ἀνήκουν στὴ γῆ καὶ ὄχι στὴ βιτρίνα». Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια διαμαρτύρονται μερικοί, ὁμολογουμένως ἐλάχιστοι, ἐναντίον ἐνὸς ἰδιότυπου μουσείου στὴν πόλη Guben τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας. Πρόκειται γιὰ τὸ λεγόμενο «Plastinarium» τοῦ ἱατροῦ - ἀνατόμου Gunther von Hagens. Ὁ ἐν λόγω ἱατρός ἐργαζόταν στὴν Πανεπιστημιακὴ Κλινικὴ Χαϊδελβέργης καὶ ἐφεύρε ἀπὸ τὸ 1977 μιὰ τεχνικὴ μέθοδο συντήρησης πτωμάτων ἀντικαθιστώντας τὸ αἷμα καὶ τὰ λίπη στὸ σῶμα μὲ συνθετικὲς οὐσίες. Τὴν μέθοδο αὐτὴν ὀνόμασε ὁ ἴδιος «Plastination».

Στὴ συνέχεια ἐντατικοποίησε τὶς ἐργασίες του αὐτὲς καὶ ἴδρυσε τὸ 1994 τὸ Ἴνστιτούτο γιὰ Plastination στὴν Χαϊδελβέργη. Τὸν ἐπόμενο χρόνο ἔδειξε γιὰ πρώτη φορὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας του σὲ δημόσια ἔκθεση στὴν Ἰαπωνία. Ἐκτοτε ἡ ἔκθεσή του κάνει τὸν γύρο τοῦ κόσμου, καὶ περισσότεροι ἀπὸ 20 ἑκατομμύρια ἐπισκέπτες τὴν εἶδαν μέχρι σήμερα. Τὴν μεγαλύτερη ἐπιτυχία εἶχε ἡ ἔκθεση τὸ 2001 στὸ Βερολίνο, ὅπου ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν τὴν ἐπισκέφθηκαν 1,4 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι.

Ἀναζητώντας ἓνα μόνιμο χῶρο γιὰ τὸ «ἐργαστήριο ἐπεξεργασίας νεκρῶν», ὅπως τὸ ὀνόμασε ὁ ἴδιος, βρῆκε κατάλληλες κτιριακὲς ἐγκαταστάσεις στὴν Πολωνία, ὅπου ἐν τούτοις ἀπέτυχαν τὰ σχέδιά του ἐξ αἰτίας ἰσχυρῶν ἀντιδράσεων τοπικῶν παραγόντων. Ἔτσι κατέληξε στὴν ἄλλη πλευρὰ τῶν συνόρων, στὴ μικρὴ πόλη Guben τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας, ὅπου τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο ἐνέκρινε τὴν αἴτησή του μὲ πλειοψηφία μίας μόνο ψήφου. Ἐκεῖ ἀγόρασε ἓνα παλαιὸ ἐργοστάσιο ἐπεξεργασίας μαλλιῶ καὶ παραγωγῆς καπέλων, κτίσμα τοῦ 1900 καὶ ὠραῖο δείγμα βιομηχανικῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῆς περιόδου ἐκείνης. Τὸ ἐργοστάσιο εἶχε κλείσει τὸ 1990. Ἐκτοτε τὸ κτίριο ἦταν ἄδειο.

Ἐκεῖ λοιπὸν βρῆκε μόνιμο χῶρο γιὰ τὸ ἐργοστάσιο καὶ τὸ ἐκθετήριο. Βρῆκε πλέον μόνιμο χῶρο, σὸν ὅποιο ὁ ἐπισκέπτης ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ παρακολουθῇ ὅλη τὴ διαδικασία τῆς ταρίχευσης καὶ νὰ δεῖ τὰ ἐκθέματα σὲ διάφορες πόζες, ὅπως π.χ. χαρτοπαίκες, ἵππεῖς, ποδηλάτη, ἀλλὰ καὶ

άνθρωπινες σωρούς κομμένες σὲ φέτες, μέχρι καὶ μιὰ ἔγκυο γυναίκα μὲ κομμένη κοιλιά. Τὸ Plastinarium τῆς πόλεως Guben ἀπασχολεῖ 61 ἔργαζομένους. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Χαϊδελβέργη καὶ τὸ Guben ὁ μακάβριος ἰατρός, ὁ ὁποῖος δὲν μπορεῖ νὰ κρύψη τὴν ὁμοιότητά του μὲ τὰ κατεργασμένα πώματά του (βλ. φωτογραφία), ἔχει τέτοια κέντρα ταρίχευσης καὶ στὴν

πρώην Σοβιετικὴ Ἑνωση καὶ στὴν Κίνα μὲ συνολικὰ 360 ὑπαλλήλους.

Φανερὴ εἶναι ἡ διαστροφή τοῦ ἀνθρώπου- δημιουργοῦ, ἀνησυχητικὴ ὅμως εἶναι ἡ ἀνταπόκριση τοῦ κοινοῦ. Ἡ μικρὴ πόλη Guben ἐλπίζει ἀκόμα καὶ γιὰ τουριστικὴ ἀνάπτυξη τῆς περιοχῆς, μιᾶς καὶ ἀπὸ τὰ θυρανοίξια τοῦ Plastinarium τὸν Νοέμβριο 2006 μέχρι σήμερα ἤρθαν ἄνω τῶν 16500 ἐπισκεπτῶν, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποψηφίων ἐκθεμάτων-δοτῶν σώματος ξεπερνᾷ αὐτὴ τὴ στιγμή τοὺς 7000!

Φαίνεται πὼς ὁ «Εὐρωπαῖος» δὲν θέλει νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν πανανθρώπινη πορεία τοῦ «γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει», καὶ γι' αὐτὸ φθάνει στὰ δύο ἄκρα: Ἡ πιστεύει ὅτι διατηρῶντας τὸ σῶμα παρατείνει τὴν ὑπαρξή του, ἢ πιστεύει ὅτι ὁ ἴδιος πρέπει νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ σῶμά του ρίχνοντάς το στὴ φωτιά, γιὰ νὰ μὴν ὑποστῇ τὴν ταπείνωση τοῦ νὰ διαλυθῇ τὸ σῶμά του. Καὶ τελικά, τί κατορθώνει; Νὰ ἐπιλέξῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του αὐτὰ πού στὴν πολιτιστικὴ του ἱστορία θεωροῦσε τὰ πλέον περιφρονητικὰ καὶ ἀτιμωτικὰ, δηλαδή νὰ μείνῃ ἄταφος ἢ νὰ καῖ! Ἀλήθεια, γιὰ ποιὲς Χριστιανικὲς ρίζες τῶν Εὐρωπαίων μιλάμε, ἂν ἡ πλειοψηφία ἀρέσκεται σὲ τέτοια ἔκτροπα ἢ τὰ δέχεται ἀδιαμαρτύρητα; Ὑπάρχει Χριστιανικὴ ὁμολογία χωρὶς τὴν πίστη στὴν Ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν; Ἐν ὄψει τέτοιας μαζικῆς παραφροσύνης ἀκόμα καὶ ὁ Θεὸς φαίνεται πὼς ὑποχωρεῖ.

Εὐτυχῶς ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν εἴμαστε ἀκόμα «Εὐρωπαῖοι». Χριστὸς ἀνέστη! Εὐχόμεστε αὐτὲς τὶς ἅγιες ἡμέρες. Ἀκόμα δὲν μᾶς ἐγκατέλειψε ὁ Θεός, ἀκόμα μᾶς ἀποκαλύπτεται. Τὴ στιγμή πού οἱ πανοῦργοι ἐπιστήμονες ἐτοιμάζουν τὸ Μουσεῖο στὸ Guben, οἱ δηλωμένοι ἄπιστοι ἰατροδικαστὲς στὸν τόπο μας ἀναγκάστηκαν νὰ ὁμολογήσουν τὸ θαῦμα, τὴ στιγμή πού στὸ Guben οἱ ἀνόητοι τέρπονται στὴ θεὰ ταριχευμένων πωμάτων, στὸν τόπο μας οἱ πιστοὶ ζητοῦν στήριξη τῆς πίστεώς τους ἀπὸ τὸν ἀφθαρτο ἅγιο Βησσαρίωνα.

Ἀλλὰ δυστυχῶς στὸν τόπο μας συμβαίνει καὶ τὸ ἐξῆς: Τὶς ἡμέρες κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη Ἀγίων καὶ ἁγίων Νεομαρτύρων, τῶν ὁποίων τὰ θαυματουργικὰ λείψανα τὰ ἔκαψαν οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἀληθείας,

Συνέχεια στὴν σελίδα 90

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ι. ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ Μ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΒΑΪΩΝ Πρωΐ : Θ. Λειτουργία 7⁰⁰ π.μ.
'Απόγευμα : 'Ακολουθία 'Εσπερινοῦ 6⁰⁰ μ.μ.
Βράδυ : 'Ακολουθία Νυμφίου 7⁰⁰ μ.μ.

Μ. ΔΕΥΤΕΡΑ Πρωΐ : Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία 7⁰⁰ π.μ.
'Απόγευμα : Μ. 'Απόδειπνον 6⁰⁰ μ.μ.
Βράδυ : 'Ακολουθία Νυμφίου 7⁰⁰ μ.μ.

Μ. ΤΡΙΤΗ Πρωΐ : Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία 7⁰⁰ π.μ.
'Απόγευμα : Μ. 'Απόδειπνον 6⁰⁰ μ.μ.
Βράδυ : 'Ακολουθία Νυμφίου 7⁰⁰ μ.μ.

Μ. ΤΕΤΑΡΤΗ Πρωΐ : Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία 7⁰⁰ π.μ.
'Απόγευμα : 'Ακολουθία Εὐχελαίου 5³⁰ μ.μ.
Βράδυ : 'Ακολουθία 'Ι. Νιπήρος 7⁰⁰ μ.μ.

Μ. ΠΕΜΠΤΗ Πρωΐ : Α' Θ. Λειτουργία στὸ Παρεκκλήσιο
τοῦ 'Αγίου Νεκταρίου 6³⁰ - 8³⁰
: Β' Θ. Λειτουργία στὸν Ναὸ τοῦ
'Αγίου Νικολάου 8⁰⁰ - 10³⁰
'Απόγευμα : 'Ακολουθία τῶν 'Αγ. Παθῶν . 6³⁰ μ.μ.

Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Πρωΐ : 'Ακολουθία τῶν Μ. 'Ωρῶν 8⁰⁰ π.μ.
: 'Εσπερινὸς 'Αποκαθηλώσεως: 10⁰⁰ π.μ.
Βράδυ : 'Ακολουθία 'Επιταφίου..... 7⁰⁰ μ.μ.
'Εξοδος 'Επιταφίου 9¹⁵ μ.μ.

Μ. ΣΑΒΒΑΤΟ Πρωΐ : Θ. Λειτουργία 8⁰⁰ - 10³⁰

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μ. ΣΑΒΒΑΤΟ Βράδυ : Ἐκκλησία Ἁγίου Φωτός: **11 μ.μ.**

Ἦρθρος Ἀναστάσεως : **12 μ.μ.** τὰ μεσάνυκτα

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ἦρθρου ἡ Ἀναστάσιμη Θ. Λειτουργία.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΑΣΧΑ Ἀπόγευμα : Ἐσπερινὸς τῆς Ἀγάπης **6³⁰ μ.μ.**

ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΤΡΙΤΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7¹⁵ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ:

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ **7³⁰ π.μ.**

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ **6⁰⁰ μ.μ.**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ: Θὰ τελεσθῆ Μία Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

ΣΤΑΥΡΟΑΝΑΣΤΑΣΙΜΕΣ ΕΥΧΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΙΕΡΕΙΣ, ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ, ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΜΑΣ
ΓΙΑ ΨΥΧΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΤΑΧΗ ΟΛΩΝ ΜΑΣ.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ ΚΑΛΕΙ ΣΤΗΝ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 22 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2007

Στην εφημερίδα Metropolis (φ. 22/2/2007) δημοσιεύθηκε μια ενδιαφέρουσα επιστημονική ανακοίνωση για την αξία της αιμοδοσίας, την οποία παραθέτουμε χωρίς άλλο σχόλιο, καλώντας όλους σας, συγχρόνως, να συμμετάσχετε με προθυμία στην **ενοριακή μας αιμοδοσία** αγάπης.

«**ΔΩΡΟ ΖΩΗΣ** χαρακτηρίζεται η αιμοδοσία και όχι άδικο, καθώς μπορεί να σώσει κάποιον άνθρωπο που έχει απόλυτη ανάγκη από μετάγγιση αίματος. Πέραν όμως από την κοινωνική συνεισφορά στον συνάνθρωπο, έναν ακόμη λόγο για να δίνουμε αίμα ανακάλυψαν Αμερικανοί επιστήμονες. Όπως διαπίστωσαν, η αιμοδοσία κάνει καλό στην υγεία καθώς μπορεί να βελτιώσει την κυκλοφορία του αίματος, αποτρέποντας μέχρι και το έμφραγμα ή το έγκεφαλικό. Μάλιστα, σύμφωνα με την έρευνα, όσο νεώτερος είναι ο αιμοδότης, τόσο μεγαλύτερο είναι το όφελος που αποκομίζει. Τη σχετική μελέτη εκπόνησαν έρευνητές από το Ίατρικό Κέντρο Veterans Affairs και την Ίατρική Σχολή του Ντάρτμουθ, στο Βέρμοντ, οι οποίοι παρακολούθησαν επί έξι έτη 1.277 άνδρες και γυναίκες, ηλικίας 43 έως 87 ετών».

Συνέχεια από την σελίδα 87

βλέποντας ότι χάνουν το λαό τους, ο οποίος εξαιτίας αυτών των λειψάνων άσπάστηκε μαζικά την Χριστιανική πίστη, όπως του Άγ. Σάββα του Μυροβλήτου, φωτιστού των Σέρβων (13 Ιανουαρίου), ή των οποίων τα σώματα έρριφθησαν στην φωτιά, αλλά θεία επέμβαση δεν καιγόταν, όπως του Άγ. Γεωργίου του Σέρβου (11 Φεβρουαρίου) και του Άγ. Νικολάου έξ' Ιχθύος Κορινθίας (14 Φεβρουαρίου), τις ημέρες αυτές πολιτικοί του τόπου μας αποφάσισαν την ανέγερση κρεματορίων. Άς υποθέσουμε ότι το προτείνουν μόνο και μόνο για να έχουν τη δυνατότητα να καούν οι ίδιοι!

Εμείς ψάλλουμε «'Αναστήτω ο Θεός και διασκορπισθήτωσαν οι έχθροι αυτού, και φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν» και «ούτως απολούνται οι άμαρτωλοι από προσώπου του Θεού και οι δίκαιοι εύφρανθήτωσαν». Χριστός έτάφη και ανέστη! Αύτην την όδδ θα ακολουθήσουμε και έμεις.

π. Γεώργιος Χάας

ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΝΑ ΠΛΟΥΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ ΜΑΣ!

Ανήκουμε ὅλοι σὴν Ἐκκλησία καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μοιραζόμαστε καὶ τὶς χαρὲς καὶ τὰ προβλήματα. Καὶ κάποιοι ἔχουν μεγάλα προβλήματα καί, μάλιστα, προβλήματα ἐπιβιώσεως ἀξεπέραστα...

Σ' αὐτοὺς ἔχουμε χρέος νὰ βρεθοῦμε δίπλα τους. Ὅσο μπορούμε. Ἰδιαίτερος αὐτὲς τὶς ἅγιες ἡμέρες δὲν πρέπει νὰ ἡσυχάσουμε ἂν δὲν ἐξασφαλίσουμε πασχαλινὲς συνθήκες καὶ γιὰ τοὺς ἀδελφούς μας, πού εἶναι μὲν φτωχοὶ σὰ χρήματα ἀλλὰ σὴν ἀξία καὶ σὶς ἀρετὲς πολλὰς φορὲς μᾶς ξεπερνοῦν.

Ὁ π. Φίλιππος, ὡς Πρόεδρος τοῦ Ε.Φ.Τ., πρωτοστατεῖ σὴν ὥραία αὐτὴ ἀδελφικὴ συνάντηση πλούσιου καὶ φτωχοῦ καὶ συγκεντρώνει μὲ τὸ ἐκλεκτὸ του ἐπιτελεῖο τὰ προϊόντα τῆς ἀγάπης μας, τὰ χρήματα πού θὰ προσφέρουμε, γιὰ τὸ Πασχαλινὸ Τραπέζι καὶ τὶς Λαμπριάτικες ἡμέρες τῶν ἀδελφῶν μας, πού, μετὰ τὸν Θεό, μόνο ἐμᾶς ἔχουν παρηγοριά τους.

Ἄς ἀκούσουμε τὴν ἔκκληση τοῦ π. Φιλίππου:

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΜΑΣ ἘΝΟΡΙΤΕΣ

Πλησίασαν οἱ ἡμέρες τοῦ Πάσχα καὶ ὅλοι μας σὲ λίγο θὰ καθίσουμε στὸ χαρούμενο τραπέζι τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄς μὴ ξεχάσουμε ὅμως αὐτούς, πού δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ χαροῦν μία τέτοια πασχαλινὴ χαρὰ.

Ἄς στείλουμε σήμερα ὅλοι τὸν ὀβολὸ τῆς ἀγάπης μας γιὰ τοὺς ἀναξιοπαθοῦντας.

Ἀπὸ τὰ χρήματα, πού θὰ συγκεντρωθοῦν, τὸ Φιλόπτωχο τῆς Ἐνορίας θ' ἀγοράσει ὅλα τὰ ὑλικά ἀγαθὰ γιὰ τὸ τραπέζι τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν μας.

Πλούσιο πρέπει νὰ εἶναι καὶ τὸ πασχαλινὸ τραπέζι τῶν πτωχῶν.

Ἔτσι ὅλοι μας θὰ χαροῦμε πραγματικὰ τὴν Ἀνάσταση, ὅταν ὅλες οἱ οἰκογένειες τῶν πτωχῶν τῆς περιοχῆς μας θ' ἀπολαμβάνουν τὸ πασχαλινὸ τους τραπέζι.

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ!

Μὲ πατρικὴ ἀγάπη καὶ ἱερατικὲς εὐχὲς
Ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Ἐνοριακοῦ Φιλόπτωχου

π. Φίλιππος Μίαρης

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Οταν έγραφα την πρώτη μου απάντηση πρὸς τὴν «Εὐλογία» νόμισα ὅτι ἔχω νὰ ἀντιμετωπίσω ἓνα ἀκαδημαϊκὸ ἱστορικὸ διάλογο. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἐξ ἄλλου ἔδειξα καὶ τὶς πηγές μου. Τὰ ἄρθρα ποὺ ἀκολούθησαν μοῦ ἔδειξαν ὅμως ὅτι ἡ ἀμφισβήτηση τῆς ἱστορίας τῆς Ρουμανίας προέρχεται μᾶλλον ἀπὸ ἐμπαθεῖς λόγους. Διότι πῶς ἀλλιῶς νὰ ἐξηγήσει κάποιος τὶς ἠθελημένες ἀμφιβολίες καὶ τοὺς ἀντικρουόμενους μεταξὺ τους ἰσχυρισμούς; Καὶ ὅλοι σχεδὸν βασισιμένοι σὲ λήμματα ἐγκυκλοπαιδειῶν. Ἡ Ἱστορία ὅμως πρέπει νὰ γράφεται *sine ira et studio* (χωρὶς ὀργὴ καὶ προμελέτη - σκοπιμότητα). Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἄλλη πλευρὰ μὲ κατηγορεῖ γιὰ «ἀναθεωρητικὴ ἔκδοση τῆς Ἱστορίας» θὰ προσπαθῆσω νὰ ἀπαντήσω μὲ ἱστορικὲς πηγές, μὲ Ἑλληνικὴ καὶ ξένη βιβλιογραφία.

1. Καὶ πρῶτὰ ἀπὸ ὅλα: Στὴν ἀπάντησή μου δὲν ἰσχυρίσθηκα ὅτι «ἔμαθα τὴν ἀρχαιολογία *in situ*», ἀλλὰ ἀπλῶς ὅτι οἱ ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφές, στὶς ὁποῖες συμμετεῖχα ἀποτελέσαν ἰσχυρὴ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὴν Ἱστορία γενικῶς καὶ μὲ τὴν Ἱστορία τῆς Ρουμανίας εἰδικὰ καὶ ὅτι «ἔμαθα τὴν προχριστιανικὴ καὶ τὴν χριστιανικὴ ἐποχὴ *in situ*, σὲ ἀρχαιολογικοὺς χώρους». Καὶ ὅσοι ἔλαβαν μέρος σὲ ὀργανωμένες ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφές καὶ βίωσαν τὸ ρίγος τῶν ἱστορικῶν ἀποκαλύψεων, ξέρουν ὅτι ὁποιοδήποτε εὔρημα συνοδεύεται ἀπὸ ἐπιστημονικὲς ἐξηγήσεις καὶ συζητήσεις ποὺ σκοπὸ ἔχουν, ὄχι μόνον τὴν διαφώτιση τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, ἀλλὰ καὶ νὰ ζυπνοῦν τὸ πάθος γιὰ περαιτέρω προσωπικὴ προετοιμασία καὶ ἔρευνα. Ἔτσι ἔκαναν οἱ δάσκαλοί μου οἱ γνωστοὶ ἱστορικοὶ Thomas Nödler καὶ Νικολάε Μπράγκα. Καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἐργαζόταν καὶ ὁ Μανώλης Ἀνδρόνικος καὶ οἱ λοιποὶ ἀρχαιολόγοι μὲ τοὺς φοιτητές τους!

2. Ὅποιοδήποτε ἀρχαιολογικὸ εὔρημα, ἂν εἶναι σωστὰ μελετημένο ἀποκαλύπτει κάτι ἀπὸ τὴν ἱστορία ἐκείνων ποὺ τὸ δημιούργησαν καὶ ἐκείνων ποὺ τὸ χρησιμοποίησαν. Ὅπως ἀκριβῶς οἱ ἐκβολές ἐνὸς ποταμοῦ μᾶς μιλάνε γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς πηγῆς του. Μπορεῖ τὰ ρωμαϊκὰ εὑρήματα στὴν Βρετανία νὰ μὴν ἀποκαλύψουν τὴν τελικὴ καταγωγὴ τῶν Βρετανῶν, μᾶς δείχνουν ὅμως μὲ σιγουριά ὅτι οἱ Ρωμαῖοι βρέθηκαν γιὰ μεγαλύτερη ἢ γιὰ μικρότερη περίοδο στὴν Βρετανία καὶ ὅτι ἀποτελοῦν μέρος τῆς ἐθνογένεσής τους. Ποῖος σημερινὸς λαὸς τοῦ κόσμου ἀποτελεῖ καθαρὴ φυλή; Μήπως πάνω ἀπὸ τὴν μεσαιωνικὴ Εὐρώπη δὲν πέρασαν οἱ Γότθοι, οἱ Οὔννοι, οἱ Βάνδαλοι, οἱ Φράγκοι, οἱ Νορμανδοὶ καὶ ἀναμίχθηκαν μὲ τὰ τοπικὰ στοιχεῖα; Ἡ διαφορὰ εἶναι, ὅτι οἱ λαοὶ μὲ ὑψηλότερο πολιτισμὸ καὶ μὲ μεγαλύτερο πλῆθος κυριάρχησαν ἐπιβάλλοντας τὴν γλῶσσα καὶ τὸν πολιτισμὸ τους. Ἔτσι ἐγίνε στὴν Ἰταλία, στὴν Ἰσπανία, στὴν Ἑλλάδα, στὴν Ρουμανία. Σὲ ἄλλες χῶρες οἱ εἰσβολεῖς ἄφησαν στὴν χώρα μονάχα τὸ ὄνομά τους καὶ μερικὲς ἐκφράσεις στὸ λεξιλόγιο ἢ μερικὰ ἔθιμα. Εἶναι οἱ περιπτώσεις τῆς Γαλλίας μὲ τοὺς Φράγκους ἢ τῆς Βουλγαρίας μὲ τοὺς Βουλγάρους. Καὶ στὴν Ρουμανία οἱ ἀποδημητικοὶ λαοὶ ἄφησαν ὀρισμένες φορὲς ἵχνη ἀπὸ ἐγκαταστάσεις (ἰδίως νεκροταφεῖα), κάποιες λέξεις στὴν γλῶσσα ἢ

κάποια τοπικά ἔθιμα. Καὶ τὰ περισσότερα στὶς πεδιάδες. Ἡ λατινικὴ γλῶσσα ὅμως καὶ ὁ ρωμαϊκὸς πολιτισμὸς ἐπιβλήθηκαν. Μήπως ἐπάνω ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ ἔδαφος δὲν πέρασαν ἀπὸ τὸν τέταρτο μέχρι τὸν ἕνατο αἰῶνα Βησιγόθοι, Οὔννοι, Ἄβαροι, Σλάβοι καὶ Βούλγαροι; Οἱ Τοῦρκοι δὲν κυριάρχησαν 370 χρόνια (1456-1821); Οἱ Γενοβέζοι στὴν Χίο μέχρι τὸ 1566, οἱ δὲ Βενετοὶ στὴν Κρήτη (μέχρι τὸ 1669) στὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου (μέχρι τὸ 1797), στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Εὐβοία (μέχρι τὸ 1718); Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει τὴν Ἑλληνικότητά τους. Ἄλλὰ ὅτι οἱ σημερινοὶ Ρουμάνοι ἀποτελοῦν συνέχεια τῶν κάποτε Δακορωμαίων ἀφήνουμε νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσει ἕνας Γερμανὸς ἱστορικὸς (μολονότι σήμερα κανεὶς δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ πλέον). Πρόκειται γιὰ τὸν Johannes Tröster (Das Alt und Neu Teutsche Dacia, Nürnberg 1666 καὶ τὴν ἐπανεκδόση στὴν Bphlau Verlag, Kfln-Wien 1981 - γιὰ νὰ μὴ κατηγορηθῶ ἀκόμη γιὰ «ἀναθεώρηση τῆς Ἱστορίας!») ὁ ὁποῖος γράφει: «...νὰ ἀναλύουμε τώρα τὴν ἴδια Δακία, ὅπως ἀκριβῶς αὐτὴ ἀναπτύχθηκε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς κυριαρχίας τῶν Οὔννων καὶ ἕως τὶς ἡμέρες μας. Ἡ Δακία τοῦ Τραϊανοῦ βρίσκεται σήμερα (δηλαδὴ τὸ 1666! Σ.Σ.) διαιρημένη σὲ τρία μέρη καὶ ἔχει τρεῖς ὀνομασίες: Dacia Mediterranea εἶναι ἡ Τρανσυλβανία, Dacia Collia Alpestris ἢ ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ φιλοξενούμενός της ὁ Ovidius: “Metoreia”, εἶναι ἡ Βαλάχια, ἡ ὁποία διαιρεῖται σὲ δύο μέρη: τὸ βόριο μέρος ποὺ ἐκτείνεται μέχρι τὰ Μαεοτικά μέρη (ἐκβολὲς τοῦ Δούναβη) καὶ ἀπὸ τὴν Τρανσυλβανία μέχρι τὴν Μαύρη Θάλασσα καὶ ὀνομάζεται Μολδαβία ἢ Μόλδαου. Οἱ κάτοικοί τους εἶναι Βαλάχοι, ἀπόγονοι τῶν ρωμαίων ἀποίκων καὶ ὀνομάζονται «Ρομοῦνος», ἔχουν τὸν δικό τους Βοεβόδα ἢ Πρίγκιπα καὶ εἶναι ὑποταγμένη στὸν Ἰσθμικὸ μονάρχη (Ὁθωμανό). Τὸ ἄλλο μέρος ὀνομάζεται Transalpina Valahia (Die Wallachen) καὶ ἐκτείνεται πρὸς τὸ νότο στὸ Δούναβη καὶ κατοικεῖται ἀπὸ τοὺς ἴδιους κατοίκους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἕνα πρίγκιπα ὅπως ἡ ἄλλη. Ἡ “Dacia Ripensis” εἶναι ἡ Iazygia, σήμερα στὴν Οὐγγαρία, ἀπὸ τὴν Τρανσυλβανία πρὸς τὴν Δύση, μεταξὺ τῶν βουνῶν τῆς Παννονίας τοῦ ποταμοῦ Τίσα καὶ τοῦ Δουνάβεως» (σ. 71 (32)).

3. Συμφωνῶ ὅτι τὰ ὅρια τῆς σημερινῆς Ρουμανίας ἔχουν λίγες σχέσεις μὲ τὴν ἔκταση τῆς παλαιᾶς Δακίας τὴν ὁποία οἱ ἴδιοι οἱ Ἕλληνες ἱστορικοὶ τὴν ἐπεκτείνουν ἀπὸ τὴν σημερινὴ Βιέννη μέχρι τὸν Δνεῖπερο καὶ νότια μέχρι τὴν Μακεδονία (κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Βουρεβίστα I π.Χ αἰ.) ἢ ἀπὸ τὰ μέσα τῆς Παννονίας μέχρι τὶς ἐκβολὲς τοῦ Δουνάβεως (κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Δεκεβάλου).

4. Ἡ πόλη Σίρμιου (Sirmium) ἀνήκει πράγματι σήμερα στὴν Σερβία. Ἀλλὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ πρώτου αἰῶνος ἀνήκε στὴν Δακία καὶ ἔπειτα στὴν Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία. Οἱ δὲ Σέρβοι κατέβηκαν στὰ Βαλκάνια μόλις κατὰ τὸν ΣΤ' καὶ τὸν Ζ' αἰῶνα, καὶ ὁ αὐτοκράτορας Ἡράκλειος τοὺς ἐπέτρεψε νὰ ἐγκατασταθοῦν δυτικὰ μεταξὺ Δουνάβεως καὶ τῆς Ἀδριατικῆς. Γιὰ δὲ τοὺς δύο μαθητὲς τοῦ ἀποστόλου Παύλου πρέπει νὰ πῶ τὰ ἑξῆς: α) Ὁρθογραφικά, σὲ ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία (Μηναῖα, Ὁρολόγια (βλ. τὴν 30^η Ἰουλίου), καθὼς καὶ στὴν Ἐγκυκλοπαίδεια Ἐλευθερουδάκη) τὸ ὄνομα τοῦ μαθητῆ εἶναι «Ἐπαινετός»: «Οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι ... Ἐπαινετὸς ὁ θεόφρων...». Μονάχα στὶς ἐκδόσεις τῆς Κ. Δ. ποὺ ἔχουν κάποια ἄμεση ἢ ἔμμεση σχέση μὲ τὴν Βιβλικὴ Ἐταιρεία τὸ ὄνομα τοῦ μαθητῆ γίνεται «Ἐπαίνετος». β)

Σύμφωνα με την Σλαβική παράδοση (βλ. τούς «Βίους Ἀγίων» τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τοῦ π. Ἰουστίνου Πόποβιτς, σ. 719, καθὼς καὶ τούς «Βίους Ἀγίων» ἐκδ. Sihastria, 2006) ὁ Ἀνδρόνικος ἔγινε ἐπίσκοπος Παννονίας. (Καλὸ εἶναι νὰ διαβάσουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ τὸ βιβλίον τοῦ σέρβου ἐρευνητῆ Radomir Popovic ἐργασία πὺν δημοσιεύθηκε τὸ ἔτος 1996 στὴν Θεσσαλονίκη (Le cristianisme sur le sol de l'Illyricum oriental jusqu'à l'arivée des Slaves). γ) Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σειρὰ τῶν ἐπισκόπων δὲν χρειάζονται πάντα μαρμάρινες πλάκες. Ὑπάρχουν καὶ οἱ πατριαρχικοὶ κατάλογοι ὅπως εἶναι λ. χ. τὰ Notitia episcopatum Ecclesiae Constantinopolitanae.

5. Ἀναφερόμενος στὴν ἐρμηνεία τοῦ Θεοδώρου Βαλσαμῶνος στὸν 28^ο κανόνα τῆς τρίτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ κ. Μακρῆς προσπαθεῖ μᾶλλον νὰ δημιουργήσει ἐντυπώσεις ἰσχυριζόμενος ὅτι σ' αὐτὴν «πουθενὰ δὲν γίνεται μνεῖα γιὰ δικαιοδοσία ἐπὶ τῆς Δακίας» καὶ ἄρα δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ Χριστιανοί. Πότε ὅμως; Τὸ ἔτος 431 ὅταν ἔγινε ἡ Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἢ τὸν 12^ο αἰῶνα ὅταν ἔζησε ὁ γνωστὸς πατριάρχης Ἀντιοχείας καὶ κανονολόγος (1130/1140 - 1195 περίπου); Γιὰ τὴν πρώτη χρονολογία ἀπαντᾷ ἡ προσωπικότητα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Κασσιανοῦ τοῦ Ρωμαίου τοῦ καταγόμενου ἀπὸ τὴν πόλη Τόμη (σημερινὴ Κωνσταντῖνα - Βλ. Columbia Stewart, Cassian the Monk, New-York-Oxford, 1998), καὶ οἱ ἀναφορὲς του στὸν χριστιανισμὸ τῆς Δόμπροτζεας καὶ ἀργότερα στὸν πέμπτο αἰῶνα οἱ λεγόμενοι «Σκῦθες μοναχοί» οἱ ὁποῖοι θὰ προσπαθήσουν νὰ ἐπιβάλλουν ἐναντίον τῶν Νεστοριανῶν τὴν διατύπωσή τους «Ἕνας τῆς Τριάδος πεπονηθέναι σαρκί», τὴν ὁποία ὁ Ἰουστινιανὸς θὰ εἰσάγει (μέσω τοῦ ὕμνου «Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς...») καὶ στὴν θεία λειτουργία. Γιὰ τὸν 12^ο αἰῶνα ὁ Βαλσαμῶν δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀρνηθεῖ τὴν ὑπαρξὴ τῶν Ρουμάνων - «Βλάχων» ἐφ' ὅσον αὐτοί, κατὰ τὸ λήμμα τῆς Ἐγκυκλοπαίδειας Ἑλλίου, τότε ἔγιναν Χριστιανοί (ἄρα ὑπῆρχαν!) καὶ ἀφοῦ τότε πολεμοῦσαν μαζί με τοὺς Βουλγάρους ἐναντία στὴν Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία!. (Βλ. Νικήτας Χωνιάτης). Ἀργότερα ὅμως ἡ Εἰρήνη Ἀσάν θὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορα Ἰωάννου ΣΤ' τοῦ Καντακουζηνοῦ. (βλ. Jean Michel Cantacuzene, Mille ans dans les Balkans, Editions Christian, Paris, 1992). Ἐξ ἄλλου, σύμφωνα με τὶς τελευταῖες ἐρευνες (βλ. Βλ. Φειδᾶς, στὴν Πάπυρος, Λάρους, Μπριτάνικα, τ. 10, Ἀθήνα, 2007, σ. 631-632) «πολλὲς ἀπὸ τὶς κανονικὲς ἀπόψεις του (Βαλσαμῶνος) καταγράφουν τὶς τάσεις τῆς ἐποχῆς του καὶ ὄχι τὴν αὐθεντικὴ ἐρμηνεία τῶν πηγῶν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, ἐνῶ ἄλλες ἀπόψεις του ἐπηρεάζονται πολὺ ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐρωτήματος καὶ δὲν προβάλλουν τὴν ὀλοκληρωμένη κανονικὴ εἰκόνα τοῦ θέματος, ἰδιαίτερα στὶς μελέτες γιὰ τὰ πατριαρχικὰ προνόμια, τὰ ἐκκλησιαστικὰ ὀφίκια καὶ τὰ διοικητικὰ προβλήματα».

6. Τὸ πρῶτο γνωστὸ κείμενον στὴν Ρουμανικὴ γλῶσσα πὺν διασώζεται θεωρεῖται ἡ ἔκφραση «torna, torna, fratre», πὺν χρονολογεῖται ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ ἔκτου αἰῶνα. Καὶ τὸ πρῶτο σωσμένο κείμενον στὴν Ρουμανικὴ γλῶσσα εἶναι πράγματι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Νεάκσου (καὶ ὄχι Νεάτσου!) πρὸς τὸν δικαστὴ Μπένγκνερ τοῦ Μπρασόβ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι μέχρι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν μιλοῦσαν καὶ δὲν γραφόταν στὴν Ρουμανικὴ γλῶσσα. Ὁ ἴδιος ὁ Νικήτας Χωνιάτης (1155-1217) κάνει τρεῖς φορὲς μνεῖα γιὰ τὴν «βλαχικὴ γλῶσσα» (Cantacuzene, μν. ἐργ. σ. 35 καὶ 435).

Ἐξ ἄλλου γιὰ νὰ γράφει κανεὶς ἓνα γράμμα προϋποθέτει κάποια ἐξοικείωση μὲ τὰ γράμματα καὶ τὴν γλῶσσα ἐκείνη, τόσο τοῦ ἀποστολέα ὅσο καὶ τοῦ παραλήπτη! Ἄλλὰ καὶ στὶς ἄλλες εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες τὰ κείμενα στὴν «ἐθνικὴ» γλῶσσα ἐμφανίζονται σχετικὰ ἄργα (στὴν Γαλλία τὸν 8^ο αἰῶνα, στὴν Ἰταλία τὸν 12^ο). Καὶ τοῦτο, διότι ἡ ἐπίσημη γλῶσσα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Μεσαίωνα ἦταν ἡ λατινική, ἡ Ἑλληνική καὶ ἡ σλαβονική. Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία χρησιμοποίησε ὡς ἐπίσημη γλῶσσα τὴν λατινική ἕως τὸ 1966! Στὴν Τρανσυλβανία, στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Σιμπίου τὸ πρωτόκολλο τῆς ἐπίσημης ἀλληλογραφίας ἦταν γραμμένο ἐπίσης στὴν λατινική ἀκόμη καὶ τὸ ἔτος 1805! Στὴν δὲ Οὐγγροβλαχία (ἢ ἀκριβέστερα: Ρουμανικὴ Χώρα!) καὶ τὴν Μολδαβία ἡ ἐπίσημη γλῶσσα τοῦ κράτους ἦταν, μέχρι τὸν 19^ο αἰῶνα ἡ σλαβονική. Οἱ ἐθνικὲς γλῶσσες ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνται εὐρέως μετὰ τὴν διάδοση τῆς Μεταρρύθμισης στὴν Εὐρώπη.

7. Δὲν μὲ «παρηγόρησαν» οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἱστορικοῦ «Παρηγοπούλου» (μᾶλλον πρόκειται γιὰ τὸν Κωνσταντῖνο Παπαρηγόπουλο 1815-1891!), διότι ἀνακατεῦει ἀναδρομικὰ 400 χρόνια ἱστορίας σὲ μιὰ φράση ἀφήνοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ στὴν οὐσία ἀπληροφόρητους τοὺς ἀναγνώστες του. Ἐξ ἄλλου ἂν μελετᾷ κάποιος προσεκτικὰ τὴν Ἱστορία τῆς Ρουμανίας θὰ διαπιστώσει ὅτι εἶναι ἴσως ἡ μοναδικὴ χώρα στὰ Βαλκάνια ποὺ διεξήγαγε μόνο ἀμυντικὸς καὶ ὄχι ἐπεκτατικὸς πολέμους.

π. Ἡλίας Φρατσέας

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΑΛΟΓΟ

Ἀπὸ τὸν Καθηγητὴ κ. Νικήτα Ἀλιπράντη

«Σεβαστέ πάτερ Βασίλειε,

Ἀθήνα 13 Μαρτίου 2007

Ὅπως γνωρίζετε, μολονότι δὲν κατοικῶ στὴν περιοχὴ τῆς ἐνορίας σας, συμμετέχω, ὅσο μπορῶ, στὴν πνευματικὴ τῆς ζωῆς. Ἔτσι ἔχω λάβει γνώση τῆς συζήτησης ποὺ ἔχει ἀναπτυχθεῖ μετὰ τοῦ π. Ἡλίου καὶ ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐνοριακῆς Εὐλογία».

Μὲ τὴν ἀφορμὴ αὐτὴ καὶ χωρὶς νὰ ὑπεισέλθω σὲ θέματα ποὺ δὲν κατέχω, θὰ ἤθελα νὰ καταθέσω μερικὰ περιστατικὰ ποὺ ἔζησα κατὰ καιροὺς καὶ ποὺ μοῦ ἔχουν δημιουργήσει ἀπορίες.

Περνῶ τακτικὰ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόλαο εἴτε γιὰ νὰ προσκυνήσω εἴτε γιὰ ἐξομολόγηση καὶ ἔχει τύχει νὰ μὲ ἐρωτήσουν ποῦ εἶναι ἡ ρουμανικὴ ἐκκλησία καὶ ὁμολογῶ ὅτι μὲ ἀμηχανία ἀπαντοῦσα «δὲν ξέρω». Ἡ ἀπορία μου λύθηκε πρὸ καιροῦ ὅταν ρώτησα καὶ μὲ πληροφόρησαν ὅτι ἐννοοῦν τὸν Ἅγιο Νεκτάριο, πρᾶγμα ποὺ μὲ ἐξέπληξε. Ἐνα τελευταῖο ἐρώτημα μοῦ γεννήθηκε ὅταν μιὰ Κυριακὴ πρῶτὴ θέλησα νὰ ἔλθω στὴ δευτέρη Θεία Λειτουργία καί, χάρηκα μὲν ὅταν εἶδα πλῆθος πιστῶν καὶ ἔμαθα ὅτι εἶναι Ρουμάνοι, ἀλλὰ διερωτήθηκα: ἀφοῦ εἶναι τόσο πολυπληθὴς ἡ Ρουμανικὴ ὁμογένεια γιὰτὶ δὲν ἔχουν ἀναζητήσει ἢ δὲν τοὺς παραχωρεῖται λατρευτικὸς χώρος ἀποκλειστικὰ ἀφιερωμένος σ' αὐτήν, ὅπως γίνεται στὸ Στρασβούργο, ὥστε μὲ ἄνεση νὰ τελοῦν ὅλες τὶς ἀκολουθίες καὶ τὰ μυστήρια; Ἐπιπλέον, ἂν γνωρίζουν ἑλληνικά, δὲν θὰ ἦταν ἐξ ἴσου φυσικὸ νὰ ἐκκλησιάζονται

στοὺς ναοὺς τῆς περιοχῆς ὅπου κατοικοῦν;

Στὸ Στρασβουῦργο ὅπου ἔχω διαμείνει ἐπὶ πολλὰ χρόνια καὶ ἀκόμη σήμερα βρίσκομαι συχνά, στὸ ταπεινὸ οἶκημα ποὺ ἔχει διαμορφωθεῖ γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ὁμογένεια σὲ ναὸ (τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν), ἐκκλησιάζονται ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, καὶ ἄλλοι ὀρθόδοξοι, Γάλλοι, Βούλγαροι, Γεωργιανοί κ.λ.π. Ὅλοι αὐτοὶ ὅπωςδήποτε δὲν ἀντιλαμβάνονται λεκτικὰ ὅλη τὴ Θ. Λειτουργία ἀλλὰ συμμετέχουν μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τους. Γιατὶ τελικὰ αὐτὸ ποὺ μᾶς συνδέει ὡς ὀρθοδόξους εἶναι κάτι ἀπείρως σπουδαιότερο καὶ ἄλλης τάξεως ἀπὸ τὴν ὁποιαδήποτε ἐθνικὴ ταυτότητα.

Μένω στὰ ἐρωτήματα καὶ τὶς σκέψεις ποὺ μοῦ γέννησαν κάποιες ἐμπειρίες μου ἀπὸ τὴν ἐνορία τοῦ Ἁγ. Νικολάου, γιατί εἶναι βέβαια αὐτονόητο ὅτι μόνο ἀρμόδιες ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς ὅπως ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν θὰ νομιμοποιοῦντο νὰ κάνουν ὑποδείξεις στοὺς φυσικοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ρουμανικῆς ὀρθόδοξης ὁμογένειας.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φιλοξενία

μὲ ἀγάπη Χριστοῦ

Νικήτας Ἀλιπράντης

Καθηγητὴς Νομικῆς στὸ Πανεπιστήμιο Θράκης

Ἵομότιμος καθηγητὴς στὸ Παν/μιο Robert Schuman τοῦ Στρασβούργου»

ΤΟ ΣΧΟΛΙΟ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

Μὲ πολλὴ χαρὰ φιλοξενήσαμε τὸν διάλογο γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ρουμανίας ἀποσκοποῦντες στὴν περαιτέρω διερεύνηση τῆς ἀλήθειας, ἡ ὁποία, πιστεύουμε, πρέπει νὰ εἶναι τὸ ζητούμενο ὄλων τῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα τῶν Χριστιανῶν.

Ὅμως, μὲ λύπη μας διαπιστώνουμε ὅτι ὁ διάλογος αὐτὸς τείνει νὰ ἐκτραπῆ καὶ ἀπὸ ἐποικοδομητικὸς νὰ γίνῃ διχαστικὸς, διότι ὁ συνεφημερίός μας π. Ἡλίας διέγινωσε στοὺς ἐπιστολογράφους τοῦ ἐμπαθῆ κίνητρα, κάτι ποὺ δὲν μπορούμε νὰ συμμερισθοῦμε. Ἔτσι, κρίνουμε ὅτι ἡ σύνεση ἀπαιτεῖ νὰ τερματισθῆ ἡ συζήτηση, ἐφ' ὅσον ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ ἓνα ὠφέλιμο διάλογο εἶναι ἡ καλὴ πίστη καὶ ἡ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη.

Ὅστόσο μᾶς προβλημάτισε ἡ ἐπιστολὴ τοῦ σεβαστοῦ καὶ διακεκριμένου καθηγητοῦ κ. Νικήτα Ἀλιπράντη, ἡ ὁποία θίγει τὸ μέγα ζήτημα τῆς συνυπάρξεως ἀνθρώπων διαφορετικῆς ἐθνικότητος στὸν ἴδιο γεωγραφικὸ χῶρο. Ἡ ἀξία τῆς ἐπιστολῆς του, πέραν τῶν σοβαρῶν ἐπισημάνσεών του, ἔγκειται στὸ ὅτι ἔχει μεγάλη πεῖρα στὰ προβλήματα συμβιώσεως ἀνθρώπων διαφορετικῶν ἐθνικοτήτων, ὅπως ἀναφέρει καὶ ὁ ἴδιος στὴν ἐπιστολὴ του.

Ὁξύτερο καὶ σοβαρότερο εἶναι τὸ θέμα τῆς συνυπάρξεως ἀνθρώπων ἄλλης ἐθνικότητος στὰ στενότερα ὅρια μιᾶς Ἐνορίας, ὅπως ἡ δική μας.

Δὲν μπορούμε νὰ ἀποκρύψουμε ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς συνυπάρξεώς μας μὲ τοὺς ἀδελφούς μας Ρουμάνους δὲν εἶναι αὐτὰ ποὺ θὰ θέλαμε, δεδομένου ὅτι γιὰ ἕξι περίπου χρόνια ποὺ οἱ Ρουμάνοι Ὀρθόδοξοι χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν λατρεία τους τὸ παρεκκλήσιό μας τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου

δὲν ἔχουν δείξει τὴν παραμικρὴ διάθεση νὰ συνεργασθοῦν καὶ νὰ συμπνευματισθοῦν μαζί μας σὲ μιὰ κοινὴ ἐκκλησιαστικὴ καὶ πνευματικὴ πορεία, ἀλλὰ διατηροῦνται ὡς ἓνας συμπαγῆς πυρήνας, μιὰ συμπαγῆς κοινότητα, ξένο σῶμα, σὲ μιὰ Ἐνορία.

Ἀντιθέτως, ἡ πολυετὴς σχέση μας μὲ τὸν π. Ἠλία εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ, ἡ συνεργασία μας ἀρμονικὴ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο οἱ ἀδελφοί μας Ρουμάνοι ὄχι μόνον δὲν τὸ μιμοῦνται ἀλλὰ διαμορφώνουν τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου εἶναι Ρουμανικὴ Ἐκκλησία. Αὐτὸ εἶναι πολὺ επικίνδυνον καὶ ἡ επικινδυνότητά του θὰ φανῆ μετὰ ἀπὸ χρόνια, ὅταν πλέον θὰ εἶναι πολὺ ἀργά.

Γι' αὐτὸ, πρέπει νὰ ἐργασθοῦμε ὅλοι πρὸς τὴν σωστὴ κατεύθυνσιν καὶ ἐμεῖς καὶ ὁ π. Ἠλίας, ὁ ὁποῖος ὑπερβαλλόντως κοπιάζει στὴν ἐκκλησιαστικὴ διακονία τῶν συμπατριωτῶν του Ρουμάνων, ὥστε νὰ γίνῃ συνείδησιν ὅλων μας ὅτι κυρίως πατρίδα μας εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ὅτι ἂν ἡ Ὁρθοδοξία δὲν κυριαρχήσῃ στὶς μεταξύ μας σχέσεις ἀλλὰ κυριαρχήσῃ ὁ σωβινισμὸς, τότε τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι ὁ διχασμὸς καὶ ἡ διαμάχη.

Ὁ κ. καθηγητὴς προτείνει νὰ ἐπιληφθῆ τοῦ θέματος καὶ ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή. Αὐτὸ μᾶς βρίσκει ἀπολύτως σύμφωνον, γιὰ τὸν τελευταῖον λόγον καὶ τὴν τελικὴ εὐθύνη ἔχει σὲ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία ὁ οἰκείος Ἐπίσκοπος καὶ ὄχι ὁ Πρόεδρος κάθε ἀλλοεθνοῦς κοινότητος.

ΑΙΣΙΟ ΤΕΛΟΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΛΟΓΟ ΜΕ ΤΟΝ Ἐ. ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗ κ. Καθάρειον

«Ἀγαπητέ μου π. Βασίλειε,

Τὴν Παρασκευὴν 2/3/07 ὁ π. Γεώργιος μοῦ ἔφερε τὸ ὑπ' ἀριθ. 57 τεῦχος τῆς Εὐλογίας τοῦ Ναοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδιάβασα τὰ γραφέντα καὶ δημοσιευθέντα ἔγγραφα, τὰ ἰδικά μου καὶ τὰ δικά σας. Εἶμαι εὐχαριστημένος καὶ ἱκανοποιημένος, τόσον ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν δὴλωσίν σας στὴ σελ. 71 μὲ ἀρχὰς τῆς σελ. 72 ὅτι *«γιὰ τὸν κ. Καθάρειον ὄχι μόνον δὲν εἶναι αἰρετικὸς ἀλλὰ μὲ φόβον Θεοῦ καὶ εὐλάβειαν προσεπάθησε νὰ ἀντιλήσῃ ἀπὸ τὰ ἀποθέματα τῆς πίστεώς του, καὶ μὲ γραπτὰ κείμενά του νὰ μεταδώσῃ χριστιανικὴ πίστιν σιτοῦς συνανθρώπους του»*. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ θεωρῶ τὸ ὅλον θέμα τῆς εἰς βάρος μου ἀποδοθείσης χυδαιοτάτης ὕβρεως, ὅτι εἶμαι αἰρετικὸς καὶ Νεστοριανός, ληζαν. Ἦθελα νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω ὠρισμένες ἐνέργειες πού ἔκαμα γιὰ σένα ἐκ τῆς μεγάλης ἀγάπης μου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐγκαταλείπω. Διότι, ὅλα τὰ δυσάρεστα αὐτὰ γεγονότα τὰ διαγράφω ὀλοσχερῶς. Δὲν εἶμαι βέβαιος ἔαν σοῦ τὸ εἶπα τηλεφωνικῶς πού ὁμιλήσαμε, ὅτι εἰς τὴν καρδιά μου καὶ στὴν συνείδησί μου κατοικοῦν νομίμως μόνον ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη. Τίποτα ἄλλο δὲν χωράει ἐκεῖ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πρὸς ἐσένα ὑπερβολικὴ ἀγάπη μου δὲν ἄλλαξε καθόλου. Αὐτὰ τὰ ἐτόνισα καὶ πρὸς τὸν π. Γεώργιον νὰ σοῦ τὰ μεταβιβάσῃ.

Μὲ πολλὴν ἀγάπην Χριστοῦ σὲ ἀσπάζομαι
μὲ ἐκτίμησιν καὶ σεβασμὸν **Χρῖστος Ἰ. Καθάρειος**»

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΕΚΠΛΗΞΗ

Τὴν Κυριακὴ 11 Φεβρουαρίου, μερικὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Νεανικοῦ Κέντρου τῆς ἐνορίας μας, μᾶς ἐπεφύλαξαν μίαν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη ἐκπληξη. Μᾶς παρουσίασαν, στὴν αἴθουσα «Δελφοί» τοῦ Κέντρου Ρουμελιωτῶν, τὴ θεατρικὴ διασκευὴ τοῦ παραμυθιοῦ «Ἡ Χρυσὴ Χίνα», τῶν ἀδελφῶν Γκρίμ.

Βέβαια, εἶχε ἤδη προηγηθεῖ καὶ ἡ περυσινὴ θεατρικὴ τους παράσταση, ὅπου μᾶς εἶχαν δώσει μίαν πρώτη γέυση τῆς δουλειᾶς τους, ὅμως ἐκείνη εἶχε

ἐνταχθεῖ μέσα στὴ χριστουγεννιάτικη γιορτὴ, κι οἱ ἐντυπώσεις πού ἄφησε δὲν ἦταν τόσο ἐντονες. Τώρα, μέσα στὴν περίοδο τῆς Ἀποκριᾶς, μέσα στὴ μέση τῆς σχολικῆς χρονιάς μὲ ὅλο τὸ φόρτο της, τὸ νὰ καταφέρουν 35 παιδάκια καὶ μίαν ὀμάδα μεγάλων νὰ βροῦν τὸ χρόνο νὰ μάθουν ρόλους καὶ νὰ κάνουν πρόβες, φαντάζει πραγματικὰ ἀπίστευτο, καὶ εἶναι ἕνας ἔλεγχος γιὰ ὅλους μας πού γκρινιάζουμε πὼς ἔχουμε πολλές δουλειές καὶ δὲν ἔχουμε ὥρα.

Ἐπειδὴ ἔζησα προσωπικὰ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς προετοιμασίας καὶ τῶν δύο παραστάσεων, θὰ ἤθελα νὰ γράψω μερικὰ λόγια γι' αὐτὴ μου τὴν ἐμπειρία. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ ξεκίνησε ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴ διάθεση τῆς κ. Μαρίνας Διαμαντῆ, πού ἀπασχολεῖ κάθε Παρασκευὴ ἀπόγευμα τὰ παιδιὰ, νὰ τοὺς δώσει μίαν δημιουργικὴ ἀπασχόληση πού, καὶ θὰ ἀξιοποιήσει τὰ ταλέντα τους, καὶ θὰ τοὺς δώσει χαρά. Ἔτσι, ἔψαξε καὶ βρῆκε ἱστορίες πού νὰ μποροῦν νὰ διασκευαστοῦν, καὶ τὶς προσάρμοσε γιὰ θέατρο.

Κι ἔπειδὴ τὸ κέφι καὶ ὁ ζῆλος εἶναι πράγματα μεταδοτικά, δημιουργήθηκε μιὰ ὀλόκληρη ὁμάδα ἀνθρώπων –γονέων καὶ μὴ– οἱ ὁποῖοι κατέθεσαν ὁ καθένας τὸ δικό του ταλέντο. Ἡ κ. Λία Καρζῆ ἔβαλε τὴ ζωγραφικὴ τῆς καὶ δημι-

ούργησε τὰ ὄντως παραμυθένια σκηνικά. Ὁ κ. Μανώλης Βολουδάκης, ἔγραψε, ἐπιμελήθηκε καὶ προσάρμοσε τὴ μουσικὴ καὶ δίδαξε στὰ παιδιά πὼς νὰ ἀφεθοῦν νὰ παρασυρθοῦν καὶ νὰ καθοδηγηθοῦν ἀπὸ τὴ μουσικὴ. Ὁ κ. Στέφανος Καρζῆς φρόντισε τὸν ἦχο, ὥστε, ὅλη ἡ παράσταση νὰ ἀκουστεῖ μέχρι τὴν τελευταία γωνιὰ τῆς κατάμεστης αἴθουσας. Ἡ κ. Δέσποινα Καρζῆ ἔραψε ἢ ἴδια ὅσα κοστούμια δὲν νοικιάστηκαν καὶ συμπλήρωσε ὅσες λεπτομέρειες χρειάστηκαν στὰ ἄλλα. Καί, γενικά, ἓνα μεγάλο ἐπιτελεῖο ἀνθρώπων πρόσφερε ὁ καθένας ὅ,τι μπορούσε, ἀπὸ μιὰ συμβουλὴ καὶ μιὰ ἰδέα, ἢ ἓναν καφέ κι ἓνα τσαΐ, μέχρι τὴν οἰκονομικὴ του ὑποστήριξη. Γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ χαρὰ τῆς συλλογικῆς δουλειᾶς πού, τελικά, νικάει κάθε κούραση καὶ κάθε ταλαιπωρία: τὴν ἰδέα τοῦ ἑνὸς νὰ τὴν πάρουμε ὅλοι μας καὶ νὰ δουλέψουμε, ὁ καθένας σ' ἓναν τομέα, κάτω ἀπὸ τὴν ὁδηγίαν του. Καὶ τότε, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ μεταδοθεῖ αὐτὴ ἡ χαρὰ ὄχι μόνο σὲ μᾶς, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλους ὅσους βρεθοῦν κοντὰ μας.

Τριανταπέντε παιδιά, ἔδωσαν τὸν καλύτερο τους ἑαυτό, καὶ μαζί τους, οἱ τρεῖς ἐνήλικες «ἠθοποιοί», ὁ κ. Συμεὼν Νίνος, ὁ κ. Βαγγέλης Σιγάλας κι ὁ κ. Σπύρος Καλογεράτος, «γλέντησαν» τοὺς ρόλους τους μὲ τὴν ψυχὴ τους.

Θὰ θέλαμε νὰ τοὺς εὐχαριστήσουμε ὅλους πού μοιράστηκαν τὸ κέφι τους μαζί μας καὶ θὰ θέλαμε νὰ τοὺς ἀποκαλύψουμε ὅτι, ὅπως ἐκεῖνοι «κόλλαγαν» ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον πάνω στὴ χρυσὴ χίνα, ἔτσι κι ἡ ζωντανία κι ἡ χαρὰ τους, ξεκινῶντας ἀπὸ τὴ Μαρίνα, συνεχίζοντας σ' ὅλη τὴν ὁμάδα τῶν συνεργατῶν, στοὺς μεγάλους, στὰ παιδιά, ἔφτασε καὶ «κόλλησε» κι ἐμᾶς, κι ἔτσι, φεύγοντας ἐκεῖνο τὸ βράδυ νοιώθαμε ὅλοι μας ὁμορφα –πολὺ ὁμορφα.

Βαρβάρα Καρζῆ

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ομιλίες με σκοπό να βοηθηθούμε στην πνευματική μας ζωή γίνονται στην ένορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωί, μετά την Θ. Λειτουργία, από τις **11³⁰** έως τις **1³⁰** το μεσημέρι, στην Πνευματική μας Έστια (όδος Μαυρομικάλη 96), με γενικό θέμα **«Ή δομή και λειτουργία της ανθρώπινης ψυχής. Ή υγεία και ή Παθολογία της».**

Κατά την διάρκεια της ανάπτυξεως του θέματος γίνεται διάλογος με τους ακροατές.

Πρό της έναρξεως της όμιλίας παρατίθεται δωρεάν ένα μικρό πρόγευμα

πρός άναψυχήν τών προσερχομένων εϋθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ** (Μαυρομικάλη 96): **6⁰⁰ - 7⁰⁰** μ.μ. **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** με θέμα **«Λειτουργική Ζωή και καθημερινή ζωή».**

Ή **ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** λειτουργεί κάθε Τρίτη **7⁰⁰ - 8⁰⁰** μ.μ.

Ύπεϋθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** απόγευμα, στο Παρεκκλήσιο του Άγ. Νεκταρίου μετά τον Έσπερινό και την Παράκληση οί όμιλίες έχουν γενικό θέμα: **«Έρευνών-τας και μαθητεύοντας στην Άγία Γραφή».**

Ύπεϋθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

